

In memoriam Jakobovits Miklós

Tudtuk, hogy nagy beteg, de tudtuk, hogy emberfeletti kínok árán is élni és dolgozni akar. Utolsó pillanatig küzdött, és majdnem utolsó pillanatig, ameddig az ecset ki nem hullott a kezéből dolgozott is. Az élet és a festészet szerelmese volt. „A titkokat keresem, amelyek sejtelmes derengésükben sugároznak felénk, a sors és az emberi melegség megbízható radiálását a színeken és a formákon keresztül” - vallotta meggyőződéssel. Vallotta, mert egész életét a művészet és a művészközösség szolgálatába állította.

A Barabás Miklós Céh elnökeként mindvégig figyelemmel kísérte művészkollégái sorsának alakulását, segítőkészsége még élete utolsó heteiben sem ismert határokat. Mélységesen humanista, emberszerető magatartására jellemző, hogy már nagy betegen is elsősorban másokon, bajban lévő kollégáin igyekezett segíteni. S hogy a fiatalokkal mindegyre bővülő Céh tevékenységét az anyaország a kitüntető, Magyar Örökség díjjal jutalmazta, az is elsősorban neki, önfeláldozó közösségi tevékenységének köszönhető. Aminthogy az alakulóban lévő Erdélyi Magyar Művészeti Központ alapjait is ő álmodta meg és fektette le.

Jakobovits Miklós 1936-ban született Kolozsváron. 1950-1954 között Barabás István és Piskolti Gábor irányításával elvégzi a marosvásárhelyi Művészeti Középiskolát, majd sikeresen felvételizik a kolozsvári Ion Andreescu Képzőművészeti Főiskolára. Mesterei: Kádár Tibor és Miklóssy Gábor. A főiskola elvégzése után Nagyváradra költözik, ahol kiteljesedik művészi tevékenysége és szervezői képessége. Közeli barátság fűzte Mohy Sándorhoz, Nagy Alberthez, Fülöp Antal Andorhoz. Első kiállításának 1965-ben a nagyváradi Művészeti Galéria nyújtott otthont, hogy aztán rendszeresen jelentkezzen munkáival többek között Sepsiszentgyörgyön, Kolozsváron, Bukarestben és az ország többi jelentős kulturális központjában, valamint külföldön, Hollandiában, Németországban, a francia fővárosban. Festői munkássága mellett szakszerű elemzéseivel, esszéivel művészeti íróként is sokat tett az erdélyi képzőművészet népszerűsítéséért. Hazai kitüntetései és díjai mellett 2003-ban megkapta a Munkácsy-díjat és a Magyar Művészeti Akadémia is tagjai közé fogadta.

Jakobovits Miklós a mindig önmagát adó, de ennek ellenére örök kísérletező, örökké megújulni képes művész típusa volt. Rendkívül színes, komplex egyéniség, szerteágazó érdeklődési köre jól nyomon követhető munkássága különböző periódusainak művészi dokumentumaiban. A realiztikus, figurális ábrázolásmódtól, a diktatúrát keményen ostromozó groteszken keresztül jut el az anyag és az emberi lét mélyrétegeit vallató és megjelenítő, időközön és tereken túlmutató, metafizikus kisugárzású képtárgyakig. Sajátosan visszafogott, a művészi elmélyülés mélységét igazolni látszó színvilága a kékek, szürkék, fehérek, lilás-barnák és okkerek megannyi árnyalatával mintha felülemelkedne az evilági lét prózai hétköznapiságán, előrevetítve azt a tökéletes harmóniát, azt a varázslatos dimenziót, amelynek titkait kezdettől fogva kutatta, s amely most a maga teljességében immár örökre feltárult előtte.

Drága Miklós, mindannyiunknak nagyon fogsz hiányozni, de szellemiséged tovább él, emlékedet örökre megőrizzuk.

Németh Júlia
2012. december 17.